

РЕШЕНИЕ

№ 380

гр. гр. Добрич, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Галина Д. Жечева
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20223200500453 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по реда на глава XX от ГПК по въззивна жалба вх.№260873/15.03.2022г. от Д. Р. И. с ЕГН ***** от гр. Д., чрез адв.М. В., срещу решение №260028.02.2022г. по гр.д.№7/2021г.на ДРС, с характер на определение в частта, в която се ПРЕКРАТЯВА производството по предявените от него срещу „***“ЕООД с ЕИК 124709153, седалище и адрес на управление гр. Д., представлявано от управителя С.Н. К.а, искове по чл.124 ал.1 от ГПК за признаването за установено по отношение на ответното дружество, че ищецът е работил в него при пълно работно време от 8 часа през периода от 01.01.2011 г. до 01.08.2011 г.; че не е използвал неплатен годишен отпуск през месеците март 2011 г. и юни 2011 г., както и за зачитането на периода за действителен осигурителен стаж, и в същинската му част, в която се ОТХВЪРЛЯ иска му за сумата от 1240 лева, представляваща сбор от неплатени остатъци от трудови възнаграждения за периода от 01.01.2011 г. до 30.06.2011 г. (в това число в размер на по 155 лева за месеците януари 2011 г., февруари 2011 г., април 2011 г. и май 2011 г., както и в размер на по 310 лева за месеците март 2011 г. и юни 2011 г.).

Съединена за общ разглеждане е и подадена от Д. Р. И. жалба

срещу определение по чл.248 от ГПК №260148/26.05.2022г. по същото дело, с което е отхвърлена молбата му за изменение на решение №260028.02.2022г. в частта на присъдените в полза на насрещната страна разноски.

Счита решението за необосновано, неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушаване на процесуалните правила и на материалния закон. Съдът не обсъдил всички събрани доказателства, неправилно приел, че установителните му претенции са недопустими, не преценил, че тези претенции са били спорни още след прекратяване на трудовото правоотношение през 2011г., не преценил търсената от ищеца защита непосредствено след това чрез жалби до МВР, Прокуратура и Д"ИТ". Съдът не преценил, че с исковата молба се искало установяване на отработвано пълно работно време през периода 01.01.2011г.-01.08.2011г., ползването или неползването на неплатен отпуск през м.март и юни 2011г., което представлявало неистинност на вписванията в трудовата книжка и на данните пред НАП и НОИ, рефлектирало върху общият му трудов осигурителен стаж и размера на заплатата. Съдът не приложил разпоредбата на чл.161 от ГПК, неправилно приел, че не са събрани доказателства за прекъсване и спиране на погасителната давност. Не преценил порочността на съхраняването на задължителни документи по тр.правоотношение, че липсата на съхранени документи опровергава представените писмени доказателства, оформени от работодателя-трудова книжка, удостоверение, представените пред НАП и НОИ данни и пред органите на МВР и прокуратура.. Не преценил порочността във вписванията във ведомостите за заплати.

Счита определението по чл.248 от ГПК за неправилно и незаконосъобразно. Неправилно съдът приел за основателно допълнителното възнаграждение от 300лева за проведени повече от две съдебни заседания, като не взел предвид, че причината за тяхното провеждане е поведението на ответника. Неправилно приел, че искането за изменение по отношение на прекратените искове е преклудирано.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК писмен отговор по жалбите е подаден от насрещната страна- „***“ЕООД. Доводите на жалбоподателя намира за необосновани, решението за правилно, в която връзка излага правни аргументи, позовава се на съдебна практика , обсъжда фактически обстоятелства и доказателства за тях, обосновава извод, че всички предявени

искове ,освен , че са погасени по давност, са изцяло неоснователни и недоказани, като три от тях са и недопустими. Частната жалба срещу определението по чл.248 от ГПК намира за неоснователна, правилен намира извода на съда, че договореното и заплатено възнаграждение се явява по-малко от минимално дължимото по Наредба №1/09.07.2004г.липсвало и представено от ищеца списък на разноските, поради което изгубил правото да иска изменение.

При данни обжалваното решение да е връчено на въззивника на 07.03.2022г., а обжалваното определение на 27.05.2022г., и двете жалби се явяват подадени в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, респ.срока по чл.275, ал.1 от ГПК по отношение обжалването на решението с характер на определение за прекратяване на производството.

По повод жалбата Добричкият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на всяка от страните и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на исквете, като приема за установено следното:

Не се спори, установява се и от представените писмени доказателства, че по силата на сключен трудов договор №18/10.12.2008г. ищецът е заемал в „***“ООД, с правоприемник „***“ЕООД, длъжността „общ работник строителство сгради“. Трудовото правоотношение е възникнало при условията на чл. 70, ал. 1 от КТ със 6-месечен срок на изпитване в полза на работодателя . Договорът очевидно не е бил прекратен в срока за изпитване/няма твърдения и данни в този смисъл/ и се е трансформирал в окончателен безсрочен такъв на основание чл. 71, ал. 2 от КТ. Трудовото правоотношение е било прекратено със споразумение от 01.08.2011г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ, т.е. по взаимно съгласие. Уговорено е в договора пълно работно време-8часа, няма вписано в договора уговаряне относно размера на трудовото възнаграждение.

Първоначално уговореното работно време е намалено за периода 1.01.2011г.-1.07.2011г.на непълно-4часа, данни за което се съдържат в трудовата книжка на ищеца. Като основание за промяната в трудовата книжка е вписано „чл.118 от КТ“, с която норма е установен принципът за едностранна неизменяемост на трудовото правоотношение, т.е.

недопустимост едностранно да се изменя уговореното между страните съдържание на трудовото правоотношение по отношение на характера на работата, работното място, срока на трудовия договор, трудовото възнаграждение, както и други условия, които страните могат да уговарят в трудовия договор. Допустима е съгласно чл.119 от КТ промяна в съдържанието на трудовото правоотношение, включително относно работното време, по взаимно съгласие на страните по трудовия договор, изразено в писмена форма. Едностранното установяване на непълно работно време от работодателя е въведено в българското трудово законодателство за първи път през 2001г. с нормата на чл. 138, ал. 2 от КТ, а към изследвания период - чл. 138а, ал. 1 от КТ, която разпорежда допуска непълното работно да може да се установи едностранно от работодателя само при намаляване обема на работа и то за срок до три месеца в рамките на една календарна година.

Според ответникът, през периода от 01.01.2011 г. до 01.08.2011 г. ищецът е бил преназначен на 4-часов работен ден на основание на чл.138а от КТ поради намаляването на обема на работата, като твърди и през този период ищецът да не е престира труд, тъй като дружеството не е имало обекти, на които да работи, както и, че въпреки това му е заплатено изцяло трудовото възнаграждение за периода, което обстоятелство бил декларирал с декларация от 25.10.2011г.

Не е представено двустранно подписано споразумение между страните за промяна на работното време, нито заповед на работодателя за промяната-преминаване към непълно работно време, с посочване на срок, евентуално работните места, за които се въвежда непълното работно време, продължителността на намаленото работно време, съгласуването на промяната с представители на работниците.

Събраните по делото доказателства и не установяват да са били налице условията на чл.138, ал.1 от КТ. Нещо повече, според показанията на свидетелите П.Т.Д., К.З.Щ., Д. П.И., в изследвания период, какъвто и да е бил обема на работата в сравнение с предходен период, т.е. дори и да е бил амален обема, ищецът е работел на пълното уговорено с трудовия договор работно време от 8 часа.

Свидетеля П.Т.Д. е работил при ответника заедно с ищеца в

изследвания период, и твърди винаги да са работили от 08.00часа до 15.00часа, но ги водели на 4часа. Управители били С. К.а и К.Щ.. Когато управителите се разделили към м.март 2011г., минали под управлението на С. К.а. Тя ги пращала на обекти-възстановявали родната къща на В. К., нейн съпруг, работели на вилата на Т.Н., следовател в криминална полиция, на вилата на С. К.а в гр.Балчик. За четири месеца на тези обекти веднъж им платили 175лева и втори път 200лева. На обектите ходели с фирмен транспорт-бус. Д. И./ищеца/го карал, вземал ги сутрин в 7.30часа и ги връщал в 15.00часа. Били им обещали да им платят парите, които им дължали като заплати. Когато двамата управители се разделили, тогава разбрали, че ги водят на 4часа. Докато двамата управители били заедно парите си ги получавали по ведомост. Не е имало случай Д. цял месец да не е на работа. Не си спомня да е ползвал отпуски.

Свидетелят К.З.Щ. е бил съдружник и управител в „****“ООД до 28.12.2011г., ръководел производствената дейност, а С. К.а счетоводството.Строителите работели на пълен работен ден. Имало период, в който ги водели на половин работен ден само на книга.Заплатите били 500лева на ръка и 500лева по ведомост.Често се забавяли с плащането заради забавяне на плащания към фирмата. Имало период, в който водели работниците в неплатен отпуск, но те работели. Имало случай, когато ремонтирали къщата на В. К. в Добрич за няколко дни, и на свидетеля вършили такава работа.Получавали заплати за това от фирмата.Съпругата на свидетеля също работела във фирмата като охрана на труда и тя била водена на 4 часа. Работниците работели от 8.00часа до 17.00часа. Заплатите били от 800лева до 1100-1200лева, средната около 1000лева. На Д. заплатата била 1000лева.

Свидетелят Д. П.И. работел във фирма-подизпълнител „Фреш Маркет“ като багерист. На много места работел с бригадата на Д.. За изследвания период знае за обект в Суворово. Те/бригадата на свидетеля/работели с машини, а строителите- ръчен труд. Работели по 8-9часа.

При липса на установяване взаимно съгласие между страните по трудовото правоотношение за промяна на работното време или на материалните предпоставки на чл.138, ал.1 от КТ/ намаляване обема на работата, предварително съгласуване с представителите на синдикалните

организации и на представителите на работниците и служителите, да е спазено изискването за установяване на непълно работно време от работодателя за период до три месеца/, което установяване е в тежест на работодателя, валидна промяна на работното време на ищеца за изследвания период от пълно на непълно не е могла да настъпи.

Ползването на неплатения годишен отпуск е право на работника или служителя, което може да бъде упражнено по негово искане с разрешение на работодателя/чл.160, ал.1 КТ/. За времето на ползване на неплатен отпуск работодателя не дължи възнаграждение. По делото няма данни ищецът да е ползвал законно разрешен по правилото на чл. 160, ал.1 от КТ /по молба на същия,отправена до работодателя, и дадено изрично разрешение от работодателя/на неплатен отпуск за длъжността за какъвто и да е срок. След като работодателят не е представил доказателства за противното, то следва да се приеме, че в процесния период ищецът не е ползвал неплатен отпуск.

При така установеното престоиране на труд за пълното работно време-8часа и при липса на доказателства за ползван от ищеца неплатен отпуск в периода 01.01.2011г.-01.07.2011г., заплащането на положения от него труд за периода следва да е в размера на договореното възнаграждение за пълно работно време. Не е имало спор между страните, че трудовото възнаграждение на ищеца за пълно работно време е в размер на 310лева, в който смисъл са и вписванията в трудовата му книжка. Извод в обратния смисъл не следва от показанията на св.Щ., че заплатата на ищеца била 1000лева, тъй като те противоречат със собствените твърдения на ищеца за заплатата от 310лева. По данни от разчетно-платежните ведомости за месеците от процесния период на ищеца е начислено трудово възнаграждение за намалено работно време от 4 часа в размер на 155лева/пропорционално на възнаграждението за пълно работно време от 310лева/, като за месеците януари и февруари му е изплатено по 123.70лева/чиста стойност/. За останалите месеци от периода разчетно-платежните ведомости не са годни да удостоверят твърдяното от ответника плащане, тъй като за м.март срещу името на ищеца във ведомостта липсва подпис, а за останалите месеци е установено от вещото лице по съдебно-графическата експертиза, че подписите във ведомостите срещу името на ищеца не са положени от него. Доказателствената стойност на представената от ответника декларация от 25.10.2011г., подписана от ищеца, като разписка за получаването на

дължимото възнаграждение/неконкретизирано за кой период/ е опровергана от показанията на св.Д., според който при напускане са били накарани да подпишат такава с обещание, че ще им плати заплатите, без реално да е било налице плащане. Такава подписал на доверие само ищецът.

При така установеното се налага извод, че работодателят не е изпълнил задължението си по чл.128 т.2 от КТ, като е останал задължен за сумата от 1240 лева, представляваща сбор от неплатени остатъци от брутни трудови възнаграждения за периода от 01.01.2011 г. до 30.06.2011 г. - по 155 лева за месеците януари 2011 г., февруари 2011 г., април 2011 г. и май 2011 г., и по 310 лева за месеците март 2011 г. и юни 2011 г.

Предявените иски по чл.242 от Кодекса на труда обаче са изцяло неоснователни и следва да бъдат отхвърлени, поради основателност на противопоставеното защитно възражение от ответника за изтекла погасителна давност. Съгласно чл.358, ал.1, т.3 от КТ давностния срок за трудовите спорове, които изрично не са предвидени в т.1 и т.2 – както е и в случая с иска за неплатени трудови възнаграждения, е тригодишен. Съгласно чл.358, ал.2, т.2, изр.2 от КТ посочения давностен срок започва да тече от деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред. В трудовия договор на ищеца е уговорено възнаграждението да му се изплаща месечно, а исковата молба е депозирана в съда на 04.01.2021г., изтекли са 10 години от деня когато е следвало да бъде платено всяко едно от претендираните възнаграждения, т.е. погасени по давност са всички процесни вземания за трудови възнаграждения за месеците от януари до юни на 2011г. Ищецът не е представил никакви доказателства за прекъсването или спирането на давността на основание на чл.116 и чл.115 от Закона за задълженията и договорите. Вместо да потърси защита по гражданско-правен ред, т.е. да предяви иск за неплатените възнаграждения и да прекъсне давността, ищецът многократно е сезирал прокуратурата с подаване на жалби и сигнали на 22.02.2013г., на 08.07.2016г., на 30.12.2016г., по които са образувани преписки №1298/2013г., №1154/2016г., №1377/2017г., приключили с постановени откази за образуване на досъдебно производство, в които е излагал обстоятелства относно неплатени трудови възнаграждения и осигуровки, включително относно действия и поведение на съпруга на управителя на фирмата- В. К.. Иначе казано вместо до органите на досъдебното производство ищецът е следвало да адресира оплакванията си за

нарушение на трудовите му права до съда. Подаването на жалби до прокуратурата не представлява основание за спирането или прекъсването на давността.

В този смисъл решението в частта на произнасянето по иска по чл.242 от КТ е правилно и следва да бъде потвърдено.

Правилно и следва да бъде потвърденото решението и в частта с характер на определение за прекратяване на предявените установителни претенции по чл.124 ал.1 от ГПК за признаването за установено по отношение на ответното дружество, че ищецът е работил в него при пълно работно време от 8 часа през периода от 01.01.2011 г. до 01.08.2011 г., не е използвал неплатен годишен отпуск през месеците март 2011 г. и юни 2011 г. и за зачитането на периода за действителен осигурителен стаж.

Не е налице правен интерес от предявяване на установителен иск, че ищецът е работил за процесния период при пълно работно време , че е работил непрекъснато-не е използвал през периода неплатен годишен отпуск, при предявен осъдителен иск за плащане на дължимото му за пълно работно време и за целия процесен период трудово възнаграждение. По повод защитата с иска по чл.242 от КТ подлежи на установяване законосъобразността на въведеното от работодателя непълното работно време, както и че работникът е полагал труд без прекъсването му с ползване на неплатен отпуск и на пълен работен ден, като установяването на тези обстоятелства ще бъде зачетено при преценката относно възмездяването на труда, т.е. при преценката относно основателността на иска по чл.242 от КТ. Едновременното водене на установителни и осъдителни иски с един и същ предмет на спора е недопустимо.

Искането за зачитането на действителния осигурителен стаж за периода от 01.01.2011 г. до 01.08.2011 г. е по своята същност иск за установяването на факт, за който е уредено съдебно производство в Закона за установяване на трудов и осигурителен стаж по съдебен ред/ДВ 26/29.03.2011г./. Специалният закон съдържа три хипотези, които са предмет на три самостоятелни искиви претенции: за установяване на трудов стаж, придобит след 31.12.99, за установяване на осигурителен стаж по Кодекса за социално осигуряване, за установяване на времето, което се зачита за трудов стаж и трудов стаж при пенсиониране, положен до 31.12.1999 г., съгласно

действащите дотогава разпоредби. Претенцията се насочва срещу работодателя и съответното ТП на НОИ, а ако работодателят е прекратил дейността си и няма правопреемник – само срещу съответното ТП на НОИ. Искът за установяване на трудов стаж е допустим само когато е установено, че липсват данни за претендирания стаж. Удостоверението по чл.5 , ал.1 от ЗУТОССР за изгубване или унищожаване на документите, установяващи трудовия стаж, което издава работодателя, представлява особена процесуална предпоставка за допустимост на иска. Искът за установяване на осигурителен стаж се предявява срещу съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. За да възникне правото на пенсия, както и за определяне на размера и, съществена роля играе осигурителният стаж, който е натрупан. При пенсиониране осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец (чл. 40, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж), а осигурителният доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски, се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО или с осигурителна книжка, както и с документ по утвърден образец. Според КСО/чл.9/ за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение. В настоящия случай данните по делото сочат/тр.книжка, удостоверение Обр.УП-2, Обр.УП-3/ периодът да е зачетен както за трудов, така и за осигурителен стаж в хипотезата на непълно работно време и при внесени осигурителни вноски върху полученото възнаграждение за непълно работно време, т.е.периодът е зачетен за осигурителен стаж при нисък осигурителен доход, но работодателят е внесъл осигурителни вноски при този осигурителен доход. Не са внесени, а при отхвърляне на исковете по чл.242 от ГПК не са и дължими осигурителни вноски за неплатената част от трудовото възнаграждение, т.е.няма как работодателя да бъде задължен да до внесе осигурителни вноски. Признаването на по-голям осигурителен доход би могло да стане единствено при уважаването на исковете по чл.242 от КТ и осъждане на работодателя да доплати неплатената част от трудовото възнаграждение с последващо от това задължение да до внесе съответните осигурителни вноски. В настоящата хипотеза това не би могло да се

осъществи с оглед на погасяването по давност на вземанията на работника за неплатената част от трудовото възнаграждение, което е основание за отхвърляне на исковете по чл.242 от КТ, респ. не се разкрива правен интерес от предявения иск за установяване на осигурителен стаж.

Обжалваното решение следва да се потвърди в цялост, като на основание чл. 272 ГПК, въззивната инстанция препраща към мотивите на първоинстанционното решение.

Следва да се потвърди и обжалваното определение по чл.248 от ГПК. Съобразно изхода от производството пред районния съд, право на разноски има ответникът, който е удостоверил плащането на адвокатско възнаграждение за защита по делото в размер на 1370лева с договор за правна защита и съдействие от 17.05.2021г./л.84 от делото на ДРС/. С последващи два договора за правна защита и съдействие от 19.11.2021г. и от 31.01.2022г./л.487 и л.486/ е удостоверил плащането на 100лева възнаграждение за съдебно заседание на дата 25.10.2021г., т.е.третото по ред редовно проведено открито съдебно заседание, и 200лева за последните две съдебни заседания на 29.11.2021г. и 31.01.2022г., т.е. четвъртото и петото редовно проведени съдебни заседания. При разпределяне отговорността за разноски районният съд правилно е приел, че липсва прекомерност на платеното от ответника възнаграждение от общо 1670лева , т.е. размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение е адекватен на естеството на извършените процесуални действия на защитата, който извод настоящата инстанция споделя. С оглед фактическа и правна сложност, преценена съобразно изследваните факти, събраните за установяването им доказателства, релевирани искания и възражения, провеждането на пет открити съдебни заседания, при съпоставка на платения адвокатски хонорар с минимум дължимите размери по чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от по 600лева за защита срещу трите неоченьяеми установителни претенции на ищеца , с минимум дължимия размер по чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. от 316.80ле за защита срещу осъдителната претенция за сумата от 1240лева, както и с минимум дължимия размер по чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за всяко следващо след второто съдебно заседание, т.е. за последните три съдебни заседания от 300лева, платеното от ответника възнаграждение от общо 1670лева е под минимално дължимо възнаграждение

възнаграждение от общо 2416.80лева/без ДДС/. С дължимия се съгласно § 2а от ДР на същата наредба ДДС от 20%, минимум дължимото общо възнаграждение за защита срещу всички искове възлиза на 2900.16лева.

И във въззивното производство право на разноси има само въззиваемата страна, ответник в първоинстанционното производство. Същият е удостоверил с представения договор от 13.06.2021г.плащането в брой на адвокатско възнаграждение от 2116.80лева. Осъществена е защита, изразяваща се в подаване на отговор на въззивната жалба и явяване в открито съдебно заседание. При съпоставка с минимум дължимото по всеки от исковете/три неоценяеми и един оценяем иск/при съображенията изложени по-горе, минимум дължимото адвокатско възнаграждение за защита във въззивното производство, изразяваща в изготвяне на писмен отговор и явяване в съдебно заседание възлиза на 2116.80лева, при което реално платеното не е прекомерно, в който смисъл възражението на въззивника е неоснователно. По възражение за прекомерност съдът е свободен да намали разноските за адвокат само до минималния размер на възнаграждението, предвидено за съответния род дела в Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Отговорност за разноси в настоящото производството по чл. 248 от ГПК, каквито ответникът е удостоверил да е сторил в размер на 300лева адвокатско възнаграждение, не се разпределя /определение № 74/25.04.2018 г. по ч. гр. д. № 1103/2018 г., II г. о., ГК на ВКС и цитирана в последното съдебна практика/. Производството по чл. 248 ГПК не е самостоятелно производство, а е продължение на делото по повод дължимостта и размера на направените от страните разноси в съответната инстанция. То е способ за защита срещу неправилно присъждане на разноси – чрез допълването на съдебния акт, когато те не са присъдени или чрез неговото изменение, когато са неправилно определени. Произнасянето на съда по направеното искане е допълнение на вече постановен акт, за която инстанция има вече присъдени разноси и следователно нови разноси за адвокатско възнаграждение не се дължат. Интересът в това производство е материален, но не и самостоятелен като предмет на адвокатска защита и не следва да се допуска кумулиране на нови задължения за разноси в „процеса относно разноските“ за страната, инициирала производство по чл. 248 ГПК. Противното ще противоречи на целта за закона, както и на уредбата на института на разноските, уреден в чл.

78 и сл. ГПК.

С оглед гореизложеното, Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260028.02.2022г. по гр.д.№7/2021г.на Добрички районен съд и определение№260148/26.05.2022г. по същото дело.

ОСЪЖДА Д. Р. И. с ЕГН ***** от гр. Д., ДА ЗАПЛАТИ НА „***“ЕООД с ЕИК 124709153, седалище и адрес на управление гр. Д., представлявано от управителя С.Н. К.а, съдебни разноси в размер на 2116.80лева адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.3 от ГПК в частта на осъдителния иск за трудови възнаграждения, в останалата част подлежи на обжалване с частна жалба пред ВКС при условията на чл.280, ал.1 и 2 от ГПК в седмичен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____